

Karácsony 2013.

Bevezetés

„A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében...” (Jn 1, 11-12). Hallani fogjuk majd az evangéliumban. Közénk jött. Itt van közöttünk. Befogadtuk-e mi őt? Isten gyermekei lettünk-e mi? Ilyenekként élünk-e mi e világban. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te Dávid házából származó szabadító vagy. Uram irgalmazz.

Urunk Jézus Krisztus, Te kinyilatkoztatod nekünk Isten szeretetét. Krisztus kegyelmezz.

Urunk Jézus Krisztus, Te a te békédet ajándékozod nekünk. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Napjainkban karácsony velejárói lettek a látogatások, az utazások. A nemhívók, a tehetősebbek, idegenben töltik a karácsonyt. Elutaznak a hegyek közé, vagy melegebb vidékekre. Sokan viszont csak a rokonaikhoz ismerőseikhez vagy jóbarátaihoz utaznak vendégségbe, hogy nagyobb, családi körben ünnepelhesenek.

A Szentírás beszámolója szerint az első karácsonykor is nagy volt a jövés-menés Palesztinában is. A népszámlálás miatt mozgásban volt egész Zsidóország. Mária, József kíséretében, olyan 130 km-es utat tehetett meg és az út végén Betlehemben világra hozta Gyermekeit.

A júdeai pusztában égi követek jelentek majd tűntek el. Bölcsék indultak el Keletről Nyugatra. Betlehem lakói szintén lázas mozgásban voltak. Míg az amúgy nyugodt pásztorok is izgatottan biztatgatták egymást: Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk, ami történt, amit az Úr tudunkra adott. Nem tanakodtak, nem filozofálgattak. Habozás nélkül felkerekedtek és útnak indultak Betlehem felé. Körülöttük sötét volt az ég, mégsem kételkedtek, nem mondogatták egymásnak: „hátha”, vagy „talán mégse úgy van”, hanem egyszerűen neki vágtak az útnak, mentek bele a sötét éjszakába, és szívükben lángolt a hit. Álom-e vagy valóság a betlehemi esemény? Őket mindez egyszerűen nem érdekelte. A világ legtermészetesebb módján, mintha csak másképp" nem is lehetne, fölkerelkedtek és elmentek Betlehembe.

Az első karácsony óta évről-évre elhangzik a pásztorok biztató felhívása: Rajta! Gyerünk Betlehembe! Az egyszerű pásztorok annak idején nem sejtették, hogy 2000 év múlva felhívásuk a kor legkihívóbb üzenetévé válik. Itt nem egy betlehemi társasutazásról van szó, hanem az emberiség egy nagy kérdéséről: az Istenkeresés kérdéséről. Sokan a pásztorok felhívásában naiv és érzelgős felszólítást látnak az évente visszatérő szokások és rendezvények megtartásában, Számukra a karácsony a látogatások és vendégeskedések, az ajándékozások idejét jelzi csupán. Mások a felszólításban kedves szokásaikra szóló indítást látnak és legfeljebb az éjféλι misére gondolnak, a szentmisére, amely

egyébként az egész év folyamán alig érdekelte őket.

A lelki értelemben vett Betlehembe való utazás komoly kérdéseket támaszt: Minek ez az egész? Minek ide még karácsony? Egyáltalán mi értelme a nagy készülődésnek, várakozásnak, az ajándékozásnak? A rokoni és baráti látogatásokra is nem lenne jobb az évmás napjain sort keríteni rá? Vagy talán mégis van ennek az egésznek valami köze az ember ősi vágyához? Talán éppen vágyaink beteljesedéséből tapasztalunk meg karácsonykor valamit? És ha így van, miért éppen karácsonykor?

Minden esetre az ünnep sok lelket magával ragad, még azok lelkét is, akik alig tartanak kapcsolatot az egyházzal és vallásosságuk is csak legfeljebb az éjféli mise idejére szorítkozik.

Joggal tehető fel a kérdés: Honnan van a karácsonynak ez a szíveket hódító varázsa? A hívő ember számára és a nem hívő számára is tudat alatt ez abból a jó hírből, örömhírből származik, hogy karácsony éjszakáján Isten emberré lett, evangéliumból vett szavakkal: „És az Ige testté lett és miközöttünk lakott.” Ez azt jelenti, hogy Isten Fia egy lett közülünk. „Valóságos ember, mint mi! Így karácsony a mi személyes ünnepünk is. Isten értünk, a mi üdvösségünkért lett emberré, hogy mi megváltottakká, igaz emberekké, emberibb emberekké lehessünk.

De hogyan lehet emberibb emberré az ember?

Közismert tény, hogy az embert a többi élőlénytől az különbözteti meg, hogy vallásos élőlény. A

többi élőlélynél a vallásosságnak még a legkisebb jelét sem lehet felfedezni. Az embert épp az teszi emberré, emberibb emberré, hogy fölismeri és elismeri teremtett voltát, fölismeri élete célját és le tud borulni a Teremtője előtt.

Mi is akkor leszünk emberibb emberré, ha nemcsak karácsonykor, hanem a hétköznapok egyhangúsága közepette szakítunk időt magunknak, hogy leborulhassunk Isten előtt.

Minden nap ellep bennünket a szavak áradata. A TV, az újság és a rádió ontja a szavakat. Elegünk van a sok szóból. Ezért olykor el kellene némulnunk és lélekben, csendben le kellene borulnunk a betlehemi jászol előtt. Így talán jobban megértenénk Isten Igéjét, s tanítását, jobban megértenénk önmagunkat, s jobban megértenénk egymást is. A csend, a nyugalom, az ima és a vasárnap megszentelése által, agyonhajszolt világunkban is, emberibb emberré, s boldogabbá válhatna életünk.

Jézus Krisztus eljött közénk. Az Örök isteni Ige testté lett" és üdvösséget, békességet és boldogságot hozott minden jóakarátú embernek és mindazoknak, akik befogadták őt, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.

Sokan azt hiszik, hogy önmagukat felőrölve, Isten nélkül is megtalálják boldogságukat. Nem! És ez karácsony üzenete: Nélküle nincs sem földi sem örök boldogság! Csak Vele!

Amen

F. F.